

НАРОДНА ЦЪЛИНА

Година IV.

Януарий, 1929. г.

Кн. 4.

В. Дорошевичъ

Сждъ надъ сановника

(Персийска приказка).

Едно време, много-много отдавна, въ славния градъ Техеранъ станало следното произшествие.

Въ двореца на великия везиръ, въ опредѣления за приемане оплаквания частъ, се явилъ селянинътъ Абдурахманъ.

Понеже отишълъ съ подаръкъ, стражата пуснала Абдурахмана, а началникътъ на караула дори и го похвалилъ.

— За досѣтливостта и за усърдието му.

И за едното, и за другото.

Абдурахманъ се приближилъ до слугата, комуто било възложено да приема оплакванията и доказателствата.

Поклонилъ му се дѳземи, като на Аллаха, и казалъ:

— Великиятъ шахъ — нека благодатенъ дъждъ се излѣе надъ градината му и само пжтеката, по която благоволи да се разхожда, нека остане суха! — великиятъ нашъ шахъ е поставилъ своя везиръ, за да се сипятъ чрезъ ржката му милости, награди и подаръци надъ главитѣ на достойнитѣ, отличилитѣ се, предани и мждри сановници. Ето всичкото, което имамъ — тая юзда за магаре. Много ми се ще да я подаря на ханъ Мохамедъ-Бенъ-Ахмедъ, но понеже наградитѣ трѣбва да се даватъ на сановницитѣ само отъ ржката на великия везиръ, азъ нося тая юзда нему. Нека той съ свои ржце предаде тоя подаръкъ на ханъ Мохамедъ-Бенъ-Ахмедъ!

Казалъ и си отишълъ.

Великиятъ везиръ никога не пропускалъ случай да отличи нѣкой достоенъ сановникъ.

Народна цѣлина.